

Protesty proti radaru
str. 2-7

Levice v Německu
str. 9

Situace v Palestině
s. 11

Solidarita

PROTI VÁLCE A GLOBÁLNÍMU KAPITALISMU

ČÍSLO 14

Vláda škrtů a válek

radar v Brdech

platby u lékaře

okupace Iráku

privatizace důchodů

okupace Afghánistánu

900 mil.

na zahraniční intervence

15 mil.

na propagaci radaru

Pryč s radarem a reformami

Iniciativa Ne základnám v létě

Společná tisková konference se starosty z Brd

V pátek 3.srpna se v Praze konala společná tisková konference starostů z Brd a Iniciativy Ne základnám. Zúčastnili se jí starostové/stky z Trokavce, Štítova, Lázu a Jince.

Vzpomínková akce na Hirošimu

V neděli, 5.srpna, se na vzpomínkové akci na oběti Hirošimy sešlo na 50 lidí. Vzpomínku organizovala Iniciativa Ne základnám. Po projevu, který naleznete níže, vypustili účastníci na řeku 62 plovoucích svíček. Akce uspořádaly také všechny místní skupiny Iniciativy.

Pochod Ne základnám v Brdech

V sobotu 25.srpna se na náměstí v Jincích sešlo na 300 účastníků protestního pochodu proti zamýšlené výstavbě amerického radaru. Akci se pokusil narušit známá postavička Jan Šinágl. Po projevech starosta Jinců Josefa Hála a tiskových mluvčích Iniciativy Jana Májička a Jana Tamáše, se pochod vydal na cestu. V cíli na účastníky čekal protizákladnový kemp.

Protestní pochod v Brně

V úterý 21. srpna, při příležitosti vzpomínky na okupaci Československa roku 1968, uspořádala brněnská skupina Iniciativy Ne základnám protestní pochod. Akce se zúčastnilo na 250 lidí.

Italští aktivisté v Brdech

Ve čtvrtek 23.8. 2007 navštívil město Jince Olol Jackson z Itálie. Je to mluvčí hnutí, které se zrodilo ve městě Vicenza, a je zaměřené proti rozšíření americké vojenské základny.

Doprovázel ho aktivista tohoto hnutí Jakub Horňáček a mluvčí naší iniciativy Ne základnám Jan Májiček. Skupinu přijal starosta města

Jince RSDr. Josef Hála.

Hosté z jižní Evropy se zajímali především o situaci v oblasti Brd, o názory obyvatel, aktivity starostů a přístup oficiálních představitelů vlády. Sami seznamovali s svými poznatky ze své vlasti, zejména z pohledu veřejnosti, která byla zprvu z větší části netečná k záměru vybudovat v jejich oblasti cizí vojenskou

základnu, ale poté, co se bez jejího vědomí začaly budovat nové objekty americké armády, se začala stavět velmi kriticky a jak je známo i u nás, celé hnutí vyvrcholilo v únoru obrovskou demonstrací, které se zúčastnilo na 200 000 lidí.

Zástupci italského mírového hnutí počítají i s tím, že se zúčastní sobotního „protiradarového“ pochodu z

Jinec k Záskalské přehradě na Berounsku.

Další část jednání se týkala plánů na spolupráci v budoucnu.

V odpoledních hodinách odjela delegace do Rožmitálu pod Třemšínem.

MIROSLAV MARŠÁLEK

Ne základnám: naše šance

Protesty proti základnám trvají už více jak rok. Za tu dobu se toho stalo mnoho. V následujícím článku se pokusíme zrekapitulovat dosavadní vývoj hnutí a načrtnou některé kroky vpřed.

Na přelomu července a srpna 2006 vznikla Iniciativa Ne základnám. Stalo se tak z původního skromného záměru svolat lidi, které by problematika zajímala, abychom se poradili, co, pokud vůbec něco, se s tím dá dělat. Tehdy Iniciativu nikdo neznal, podporujících organizací bylo na dvě desítky. Možná i díky tomu, že politická reprezentace se v té době zabývala povolebním patem, mohli jsme přijít s tématem základen jako první a nastavit tak počáteční úroveň diskuse. Od tohoto okamžiku až do dnes musí zastánci radaru reagovat na naše argumenty. Co víc, řada našich argumentů byla přijata většinou veřejnosti.

Načasování se povedlo a potvrzení toho, že se jedná o krok správným směrem, ukázaly první protestní akce (raketový pochod a demonstrace na Náměstí Míru v Praze). Stejně tak demonstrace na výročí 11.září nám pomohla spojit problém základen a americké zahraniční politiky.

Neslavili jsme však úspěch pouze na ulicích. V listopadu se uskutečnila debata na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. I zde Iniciativa obstála. Tím se uzavřelo první období její práce.

Nástup Topolánkovi vlády

S nástupem koaliční Topolánkovi vlády se otázka základny stala opět číslem jedna. Druhý den po získání důvěry, oznámila česká vláda zahájení jednání s USA o vybudování radaru v ČR. Den poté se konala narychlo svolaná demonstrace, která měla silný dopad, ačkoliv počet účastníků nepřesáhl několik stovek. O 14 dnů později byl výsledek o poznání lepší a Prahou z Václavského nám. pochodovala několikatisícová průvod. A další akce pokračovaly jedna za druhou:

v březnu to byl happening k výročí okupace Iráku, v květnu mezinárodní konference, protest při příjezdu premiéra Prodiho do Prahy a celostátní demonstrace proti základnám, které se zúčastnilo na 5000 lidí (reportáže z akcí v Solidaritě č.12 a 13). Finále přišlo 4.6.,

kdy jsme uspořádali protest proti G.W.Bushovi v Praze. I přes restriktce, zastrašování a změny místa na poslední chvíli byla demonstrace opět tisícová. Odhady hovoří o 2000 lidí.

Topolánkova vláda se pokusila několikrát napravit své podcenění protestů proti radaru tím, že posílala své členy na různé debaty, ať už do televize nebo po různých městech České republiky. Na několika těchto besedách vystoupil i premiér Topolánek a svým neopakovatelným stylem pokazil co mohl. Pověstnou se stala jeho odpověď jedné obyvatelce Borovna na otázku o zdravotních rizicích: „Každý nějak umírá, někdo v autě, jiný na nemoc a další při obraně vlast“. Zoufalé vystupování všech vládních představitelů i zástupců ministerstev korunovala při návštěvě G. W. Bushe ministryně obrany

Vlasta Parkanová se svým hitem „Dobrý den radare“. Člověk se nemohl ubránit pocitu, že se svět zbláznil.

Zpívající ministryně byla asi pověstná poslední kapka. Vláda nám přichystala koordinátora kampaně pro radar, ředitele české pobočky

a všude bude přesvědčovat lidi, že radar a tabákové výrobky neškodí zdraví – je to koneckonců ředitel tabákového koncernu. Nakonec se možná dočkáme i spotů v televizi, ve kterých nám ukáží, jak je to s tím Íránem špatné, a že se proti němu bránit musíme. Dá se od vládního koordinátora čekat více? Asi spíš ne, neboť jeho dosavadní argumentace se naprosto vyhýbala politické rovině. A ta je pro celý problém nejzásadnější.

Výsostně politické téma

Problematika základen byla a je úzce spojena s tématem války. Ta není zakořeněna, jak se nás snaží naučit ve škole, v lidské povaze. Její kořeny sahají hluboko do nitra společnosti, do jejích ekonomických základů. Je to právě politika, která je vyjádřením nejrůznějších ekonomických zájmů ve společnosti. Bylo by proto chybou ignorovat tento fakt a zdůrazňovat „nepolitičnost“ hnutí či, jak to občas zaznívá, pouze jeho občanský rozměr. Zde je ale třeba celou věc vyjasnit. Sféra politiky není, podle mého názoru, určena pouze „profesionálním politikům“, tedy voleným zástupcům v parlamentu. Naopak to, co dělá Iniciativa Ne základnám je politika mimoparlamentní, která má volnost společenského hnutí a není svázána parlamentními mechanismy. Hnutí našeho druhu ale nemůže jednoduše ignorovat či odmítat komunikaci s parlamentními stranami. Ba co víc, na rozdíl od Polska, je boj proti radaru v České republice ulehčen tím, že v poslanecké sněmovně sedí dvě početné politické strany, které radar odmítají (tedy ČSSD je potud, pokud nebude součástí NATO) a vyžadují referendum.

V září přijde s barevnými brožůrkami, ve kterých budou obrázky. Zároveň budou publikovány studie o nezávadnosti radaru na životní prostředí. Tomáš Klvaňa se rozjede do České republiky

Parlamentní politika má své limity a nemůžeme od ní mnoho čekat. Důležité ale je, zatáhnout ty představitele stran, kteří pro své spolustraníky, sympatizanty i širší veřejnost ztělesňují část odporu proti radaru a např. účastí na demonstraci jim ztížit jejich případné „změnění názoru“. Navíc se díky jejich přítomnosti obrací k našemu hnutí i media, která jsou ve své naprosté většině pro radar a snaží se nás ignorovat. Spojení s parlamentní politikou je tedy spojením ad-hoc. Nejdůležitější je a zůstává mobilizace lidí, jejich informování a neustále povzbuzování k činnosti.

Ale problém základnější je otázka strategie společenského hnutí. Jde o to, jaké politické tendence čelíme a jaké alternativy můžeme nabídnout. Velmi stručně řečeno, čelíme naprosto bezostyšnému odbourávání sociálního státu, společenských standardů, které si lidé vybojovali (v případě západní Evropy) či získali (v případě Evropy střední) v minulých 30 letech. Od 90. let je ale tendence zcela opačná. S likvidací těchto výhod přichází také tendence k zvyšování vojenských výdajů a intervence různých mocenských bloků či jednotlivých států ve světě. Vyvrcholením první části tohoto politického posunu je pak vyhlášení války proti terorismu a útoky na Afghánistán a Irák. Zatímco v Iráku šlo akci z drtivé většiny americkou, Afghánistán je naopak polem pro využití evropských zbraní. Padá tak mýtus některých západních intelektuálů, kteří proti sobě kladli evropskou racionalitu osvícenství proti americkému křesťanskému fundamentalismu neokonzervativců. Pozadí celého procesu se pokusíme rozebrat v některém z dalších článků. Pro nás, pokud

debatujeme o hnutí proti základnám je důležité, že se v něm tvoří alternativa právě k této tendenci a potencionálně také k systému, jež do této své fáze dospívá.

Účast nových lidí v hnutí

Za dobu fungování Iniciativy Ne základnám se podařilo něco, co nemá od roku 1989 obdoby. Poprvé se ve vysoce politickém tématu začínají angažovat lidé o politiku se do té doby nezajímající a to i mimo Prahu. Všechny významné protesty se až dosud soustředily na

ty jejich části, které jsou toho schopny. Je totiž smutným faktem, že odbory jako celek nejsou schopny se postavit na odpor ani v případě témat, která se jich bezprostředně týkají. Reforma veřejných financí, tak jak ji navrhuje vláda je frontálním útokem na sociální stát. Odbory byly zatím schopny svolat jednu celkem úspěšnou demonstraci a jeden politicky bezvýznamný happening. Co bude dál? Těžko říct. Ale slova o generální stávce už začínají působit jako velkohubectví namísto toho, aby vzbuzovali naději. Příčinnou této neakceschopnosti je podle

jiné politice než té, která se objevuje na obrazovkách televizí.

V této souvislosti je třeba zdůraznit aktivní snahu o oslovení nejrůznějších odborových organizací na různých stupních hierarchie. Pozitivní ovšem je fakt, že se Iniciativě Ne základnám už podařilo navázat první kontakty s Českomoravskou konfederací odborových svazů (ČMKOS), jejichž členové mobilizovali na květnovou celostátní demonstraci a dokonce poslali svého oficiálního řečníka. Významnost tohoto činu podtrhuje fakt, že se jedná o snad vůbec první ne čistě odborářské téma, ke kterému se ČMKOS přihlásila.

N a dosavadní úspěšnou spolupráci je třeba navázat prohlubováním spolupráce a otevřeným přihlášením se jednotlivých odborových svazů k iniciativě Ne základnám. Jestli je to možné ukáže až praxe naší práce v hnutí.

hlavní město (protesty proti válce v Jugoslávii, Měnovému fondu a Světové bance, summitu NATO a s určitými výjimkami i proti napadení a okupaci Iráku). S Iniciativou Ne základnám je to jinak. Dnes má místní skupiny v Brdech, Brně, Českých Budějovicích, Českém Krumlově, Hodoníně, Břeclavi, Karlových Varech, Ostravě, Mostě, Pardubicích, Plzni a Ústí nad Labem a je díky tomu největším protiválečným hnutím co do pokrytí území ČR. Nicméně měst, ve kterých dosud není místní skupina Ne základnám je mnoho a i to je úkol, který před námi leží.

Odbory

Důležitou služku v boji proti základnám mohou představovat odbory, resp.

všeho dosavadní slabá politika odborů. Ta se projevuje ve snaze vedení vyjít co nejlépe se zaměstnavateli. Důsledkem takové „žluťácké“ politiky je pak slabé personální obsazení, málo mladých a akčních lidí (tyto dvě vlastnosti nemusí jít vždy ruku v ruce, jak vidíme kolem sebe) a slabá ideová vybavenost řadových odborářů. Spolu s ideologickou ofenzívou neoliberalismu to vedlo k úpadku moci odborů (na konci 90. let svolávali 80 tisícovou demonstraci).

Nicméně přesto zůstávají odbory jedním z nejdůležitějších partnerů. Představují pro hnutí proti základnám spojení s obyčejnými pracujícími v masovém měřítku. Navíc se jedná v drtivé většině o lidi, kteří nemají možnost se k

Jak se zachovají Zelení?

Strana zelených je v roli těch několika zrněk na vahách, které mohou celou věc rozhodnout. Tím, že setrvávají v Topolánkové vládě, radar podporují. Často od jejich představitelů, zejména Ondřeje Liška je v tomto kovaný, že oni se rozhodnou až budou známa všechna fakta a debata nebude emocionálně zabarvena. S horstkou si jistě přečetlo vedení Zelených vyjádření bývalého ministra obrany Jiřího Šedivého (který se stane náměstkem generálního tajemníka NATO pro strategické plánování a obranu), že radar pod NATO nikdy nebude (což je podmínka Zelených, aby pro něj mohli hlasovat). Pravda, Jiří Šedivý

to hned druhý den hasil, že prý se nepřesně vyjádřil a vůbec že se to nemá brát, tak jak to řekl, ale úplně jinak. Musel asi dostat mnoho ne zrovna příjemných telefonátů.

Poslanecká reprezentace je buď příliš pravicová, nebo příliš loajální, takže je stěží se dá od nich čekat nějaké zásadní rozhodnutí. To klade velké nároky na opozici uvnitř Zelených i na protizákladnové hnutí, které by tuto opozici mělo podpořit. Zatlačení poslanců Zelených na pozici proti základně by totiž znamenalo obrovský úspěch. Do jaké míry je to reálné, bude záležet na levicových Zelených. Iniciativa Ne základnám připravena je.

Bude radar?

Jak už jsem naznačil výše, bude se o radaru nakonec rozhodovat v poslanecké sněmovně, popř. i v senátu. Vše záleží na tom, zda bude třeba schválit umístění cizí vojenské základny většinou prostou nebo ústavní. V druhém případě nemá radar šanci na úspěch. V tom prvním bude záležet na rozhodnutí Zelených a politické integritě sociální demokracie. Znamená to tedy, že je vlastně jedno, co uděláme, že akce zdola (demonstrace, happeningy, debaty) nemají velkého smyslu? V žádném případě. Hnutí proti základnám v sobě obsahuje zárodky něčeho mnohem většího, než je

pouhé odmítnutí vojenské základny. Je to aktivizace dosud pasivních lidí, jejich zapojení do politiky a politické diskuse (ze které jsou medii a parlamentními politiky vyloučeni) a hledání nových systémových alternativ. To je docela jasně vidět na požadavku na mnohem hlubší demokracii zasahující i sféru ekonomickou. Iniciativa Ne základnám několikrát zdůraznila, že jde o to vytvořit svět, ve kterém bude bohatství společnosti vydáváno na školství a zdravotnictví a ne na nové supermoderní zbraňové systémy. Tím jde proti logice současného systému.

Bitva o radar je jen jednou z mnoha dalších bitev, které nás čekají. Pokud dopadne

vítězně pro nás, bude to obrovská ideologická prohra neokonzervativní pravice v ČR i v USA, a bude to obrovská inspirace pro všechny ty, kteří nesouhlasí se současným stavem věcí, ale nevěří v možnost jejich změny. Pokud si o několik řádů silnější protivník radar prosadí, neznamená to konec. Drtivá většina obyvatel bude považovat toto rozhodnutí za nelegitimní. Riskovat referendum si americká administrativa dovolit nemůže. Prohloubí se tím krize politická krize systému a ze znechucení a potupení může vzejít nový odpor.

JAN MÁJÍČEK

Autor je tiskovým mluvčím
Iniciativy Ne základnám

Iniciativa Ne základnám v regionech

Přinášíme Vám rozhovor se třemi organizátory místních skupin Iniciativy Ne základnám. Všichni dostali čtyři otázky:

1. Jak jsi se dostal/a k Iniciativě Ne základnám?
2. Jak vypadá situace ve tvém regionu s hnutím proti základnám?
3. Pověz nám o poslední akci proti radaru.
4. Jaké jsou podle tebe perspektivy protizákladnového hnutí?

MOST

JANA GLIVICKÁ - studentka logika, 20 let

1. Iniciativu jsem poprvé znamenala v listopadu, kdy se na FF UK konala debata o raketových základnách. Ale

Stručný průvodce americkým stoletím

V následujícím textu jsme se pokusili shrnout itervence Spojených států za poslední půl století. Tento seznam, není zdaleka kompletní a rozsáhlejší popis jednotlivých intervencí by zabral mnoho stran a překračuje možnosti Solidarity.

1946 PANAMA – americká armáda otevírá tzv. School of the Americas (SOA), aby „zprofesionalizovala“ a „zmodernizovala“ armádní složky v Jižní Americe. Mezi její nejznámější absolventy patří bolivijský vojenský diktátor Hugo Suárez nebo panamský vojenský diktátor Manuel Noriega. V příručce této instituce, odtajněné Pentagonem v roce 1996, se hovoří od „eliminování potencionálních rivalů“ nebo o „neutralizaci“ lidí. Dnes se tato instituce nachází v Georgii a od roku 2001 nese název Western Hemisphere Institute for Security Cooperation.

1950 – 1953 VÁLKA V KOREJI – Zemřelo při ní na 1 milion Korejců, z 85% civilní obyvatelstvo. Bylo zničeno 80% průmyslových a civilních zařízení, ¼ všech vládních budov a polovina domovů.

1953 – 1979 ÍRÁN – Po znárodnění podílů British Petroleum íránským vůdcem Mohammadem Mossadkem začíná CIA s požehnáním prezidenta Eisenhowera připravovat puč. 19.srpna je Missadek svržen a nastupuje autoritářská vláda USA podporovaného Mohammeda Rézy Páhlaviho. Spolu s Páhlavím zřizuje CIA tajnou policii SAVAK. To začne být známa pro svou brutalitu a mučení vězňů.

1954 GUATEMALA – Prezident Eisenhower podporuje pravicový vojenský převrat, který svrhává vládu Jacobo Arbenze. Arbenz vyvlastnil 234 000 akrů půdy vlastněné Reckefeller's United Fruit Company. Puč provedli CIA vycvičené oddíly. Jak státní tajemník USA John Foster Dulles, tak jeho bratr, ředitel CIA, Allen Dulles, byli podílníky v United Fruit.

1959 HAITI – vojáci USA slouží jako vojenští poradci diktátorovi Francois Duvalier. Ten proslul zejména svými oddíly s mačeta-mi, které byly nechvalně proslulé svou brutalitou. V roce 1960

to „dostání se k iniciativě“, tak jak ho chápu já, proběhlo až v květnu po celostátní demonstraci. Přišla jsem na informační schůzku a potom už to nějak samovolně nabralo na rychlosti. V červnu vznikla skupina v Mostě.

2. Nadějně. Vzhledem k tomu, že fungujeme teprve dva měsíce, je ještě brzo na nějaké závěry. Jsme pořád ve fázi formování skupiny, vzájemného poznávání a zkoumání svých možností. Ale daří se nám pořádat petiční stolky, které většina lidí z Mostu vítá. Já osobně považuju za úspěch hlavně vzpomínkovou akci na Hirošimu, ale té se vlastně týká další otázka.

3. Hned na naší druhé schůzce jsme se rozhodli připojit se k mezinárodní vzpomínkové akci na oběti atomového útoku na Hirošimu. Doražilo na ni okolo šedesáti lidí, což bylo víc, než jsme čekali. Svíčky, které jsme vypouštěli na hladinu jezírka, nezhasly, hudební doprovod dokresloval atmosféru. Veřejnost zaznamenala naši činnost a my jsme se přesvědčili, že se nám dobře spolupracuje.

4. Záludná otázka. Těžko odhadnout, jaké máme šance zabránit výstavbě radaru, ale já vidím podstatnou věc už v tom, že se zformoval odpor proti tomuhle záměru. Ukazuje se, že i malá skupina lidí dokáže zahýbat s veřejností nímající politiky

aby mluvili o tom, o čem by radši mlčeli. Ale ani tím to nekončí. Vznikají kontakty, spolupracují lidé, kteří odmítli být lhostejní k tomu, co se děje, a tím také odmítli roli „veřejného spáče“, který se probudí jednou za čtyři roky s blízcími se volbami. A to je dobrá zpráva.

OSTRAVA

PETR ROHEL - historik, 59 let

1. O iniciativě Ne základnám jsem první informace získal na aktivitách Socialistického kruhu v minulém roce.

2. Situace v našem regionu je především ovlivněna menším počtem aktivistů. Snad se to postupnělepší. Vcelku probíhají aktivity ovlivněné iniciativami mimo region, hlavně z Prahy. Postupně se snad podaří více rozvíjet vlastní aktivity odpovídající podmínkám regionu, například těžká sociální situace, relativně vysoká nezaměstnanost.

3. V srpnu naposledy proběhla v Českém Těšíně pietní vzpomínka na atomové bombardování Hirošimy.

4. Perspektivy Ne základnám odviselí od získání mnohem většího počtu aktivistů. Ať už konkrétní výsledek zápasu o instalaci radaru bude jakýkoliv, aktivity a kontakty iniciativy Ne základnám by měly přetrvávat i po rozhodnutí o radaru a rozhodnutí o dlouhodobějších perspektivách by bylo asi dobré udělat už v listopadu, před vyvrcholením zápasu o radar. Iniciativa Ne základnám by patrně měla hledat propojení s hnutími proti zhoršování životního prostředí, výstavbě supermarketů, odbory i politickými stranami, u kterých se vý-

pomáhají Spojené státy rozdrtit povstání proti Duvalierovi. Odhady obětí jeho panování se udávají kolem 30 000.

1960 EKVÁDOR – Jose Maria Velasco Ibarra je svržen CIA za nespolečnosti při bloádě Kuby. Je nahrazen Carlosem Jilem Arosemanem. I ten je zakrátko odstraněn a nastupuje vláda vojenské junty. Ta okamžitě sahá k omezení lidských práv, komunismus je prohlášen za nezákonný a volby v roce 1964 jsou zrušeny. Levicoví aktivisté se dostávají na seznam podezřelých CIA.

1960 KUBA – Prezident Eisenhower zmocňuje CIA, aby podnikla kroky k destabilizaci Kuby. Je sabotována výroba, zapalována pole s úrodou, potápěny rybářské a obchodní lodě. 17. dubna 1961 se v tzv. Zátocě sviní vyloduje 1400 CIA vycvičených a vyzbrojených bojovníků. Během tří dnů jsou všichni buď zabiti nebo zajati. Nadále pokračuje ekonomická blokáda.

1962 BRAZILIE – Vláda Joao Goularta za pomoci CIA svržena. Moci se ujímá generál Castelo Branco. Ten s pomocí CIA nechává poprvé v Jižní Americe vzniknout komanda smrti.

1963 – 1991 IRÁK – Převrat podporovaný CIA dostal stranu Baas včele se Saddámem Husajnem k moci. Američané jim také dodali jména „nepohodlných osob“, které byly novým režimem zmasakrovány. Tento režim netrval dlouho, protože jeho podpora v Iráku byla velice slabá. Ale v roce 1968 se konal nový převrat, který vrátil stranu Baas opět k moci a znovu za podpory CIA. Sovětský svaz dodávala zásoby zbraní, které režim používal na potlačení Kurdů na severu Iráku. USA umožnili Pfaulderově společnosti zásobit Irák plány pro výrobu chemických zbraní.

V roce 1979 byl Saddám formální vládcem Iráku. V tomto roce propuklo lidové povstání, které svrhlo klíčového spojenci USA v regionu, iránského šáha. To podpořilo západní mocnosti v jejich orientaci na Husajnov režim. Podpora USA dodala Iráku odvahy k použití jedovatého plynu proti kurdskému obyvatelstvu města Halabža v roce 1988.

1964 ZAIRE – Za podpory CIA se moci chápé Mobutu Sese Seko. Dostává se mu štědré finanční a vojenské pomoci za volný přístup USA k nerostným zdrojům země. Ačkoliv jsou obyvatelé Zaire neuvěřitelně chudí, odhaduje se majetek Mobutu Sese Seka na 4 miliardy dolarů

1964 – 1975 VÁLKA V VIETNAMU – Prezident Lyndon Johnson nařizuje použít „použit všechny nezbytné prostředky“ pro udržení pozic USA ve Vietnamu. V roce 1965 je nasazeno ve Vietnamu 200 000 a v roce 1968 už 540 000 amerických vojáků. Letectvo používá napalmové bomby. Umírají tisíce civilistů, řada z nich je umučena při výsleších, které mají dokázat jejich spolupráci s Vietkongem. Odhad mrtvých Vietnamců se pohybuje kolem 2 – 5,1 milionů.

1965 DOMINIKÁNSKÁ REPUBLIKA – Vojenská intervence USA má ochránit americké životy a majetek před lidovým povstáním. 28. dubna provádí invazi na 20 000 vojáků. Povstání je poraženo. Vojenské jednotky zůstávají v zemi celý jeden rok a odcházejí až po volbách, v nichž dohlédli na vítězství Joaquína Balaguera. Za jeho vlády dochází k represím a rozevírají se nůžky mezi chudými a bohatými.

1967 ŘECKO – Za pomoci CIA byla svržena vláda premiéra Papandrea. 21. dubna 1967 obsadili Atény pučisté vedení armádními důstojníky (předběhli krále, který se svými generály plánoval vlastní puč). Diktatura, zvaná „vláda černých plukovníků“, pošlapala demokracii úplně. Následoval zákaz opozice a odborů, rozsudky zvláštních soudů a obnovení internačních táborů, kam byli často bez sdělení obvinění umístěni nepohodlní lidé. V celé zemi bylo vyhlášeno stanné právo a zakázány všechny politické strany. Za první měsíc vlády „černých plukovníků“ bylo uvězněno a mučeno na 8000 stoupenců levice.

1971 BOLÍVIE – Za podpory letectva pomohla CIA zorganizovat vojenský puč. Ten svrhl levicového prezidenta Juana Torrese, který znarodnil rozsáhlé oblasti průmyslu, včetně toho ropného. Nahradil ho generál Hugo Banzer, student Schoulof the Americas. Banzarov režim byl znám brutálními postupy proti sympati-

znamnější část členské základny staví proti radaru. Z hlediska programu je vhodné téma radaru také propojovat s problémy sociálními a s ochranou životního prostředí podle podmínek v regionech.

BRDY

KATKA KRATOCHVÍLOVÁ - studentka českého jazyka a psychologie, 23 let

1. K iniciativě Ne základnám jsem se dostala přes starostu Jinec Pepu Hálu. V iniciativě se angažují především proto, že nedokážu přenést přes srdce skutečnost, že bych neudělala maximum na záchranu našich nádherných Brd před (tady by mělo následovat mnoho velmi, ale velmi neslušných výrazů).

2. Lidé se dělí na poměrně vyhraněné skupiny pro a proti, ale skupiny proti radaru jsou většinou silně nemotivované, nevěří tomu, že občanskou iniciativou lze něco na stávající situaci změnit. My je musíme přesvědčit o opaku.

3. Poslední místní akcí byl protestní pochod přes Brdy z Jince na Záskařskou přehradu. To byla vydařená taškařice...

4. Na tuto otázku nemám odpověď. Nevěřím tomu, že se USA podaří postavit radar na našem území, ale jakou zásluhu na tom bude mít naše hnutí, to netuším. Český národ se mi občas zdá jako banda pesimistických lenochů, pro které ani osobní bezpečí není důvodem zvednout se z gauče. Třeba se to, snad i díky nám, změní.

Hnutí proti základnám:

zantům levice. Nechal zavraždit 200 svých politických odpůrců a pozatýkat na 15 000 lidí během sedmi let.

1972 URUGUAY – armáda s výcvikem a vybavením Spojených států svrhává Tupamoras (Národně osvobozené hnutí) a instaluje vojenskou vládu. Spojené státy se obávaly vítězství levice ve volbách a následků, které by to mohlo pro zbytek regionu mít. Vojenské diktatura trvala 11 let a má na svém účtu 1000 politických vězňů. Je to nejvíce na světě v přepočtu na obyvatele.

1973 CHILE – Při puči je zabit demokraticky zvolený prezident Salvador Allende. Děje se tak po třech letech, kdy CIA provádí na území Chile tajné operace a hospodářské sabotáže. K moci se dostává vojenská junta v čele generálem Augusto Pinochetem. Ačkoliv je Pinochet zodpovědný za tisíce mučených nebo zmizelých Chileanů, dostává se mu podpory USA během celé doby jeho vlády, který trvá až do roku 1990.

1979 NIKARAGUA – Během sandinistické revoluce je svržen Spojenými státy podporovaný diktátor Anastasio Somoza II. Sandinisté získávají širokou lidovou podporu díky výzvám k pozemkové reformě a vyřešení chudoby. Zbývají členové Národní gardy, Somozovy brutální tajné policie, zformují oddíl tzv. Contras. Ty vedou se Sandinisty guerillovou válku. Human Rights Watch viní Contras z: útoku na zdravotnická zařízení a vraždy zdravotnického personálu, únosy, mučení a popravování civilistů, znásilňování žen, zapalování obytných budov atd. Contras získávaly finanční zdroje z obchodu s kokainem.

1979 AFGHÁNISTÁN – CIA cvičí a financuje všechny skupiny, které jsou ochotny bojovat proti sovětské invazi. Jsou mezi nimi i mudžahedíni, jež se stanou páteří Talibanu.

1980 EL SALVADOR – Místní arcibiskup Oscar Romero apeluje na prezidenta Cartera, aby přestal financovat brutální pravicovou vládu vojenského diktátora Roberta D'Aubuissona. Arcibiskup byl zastřelen během bohoslužby. Brzy poté začne v El Salvadoru občanská válka. CIA a americká armáda poskytují vojenské vládě informace o rebelích. Začínají vznikat salvadorská komanda smrti. Do roku 1992 je zabito na 63 000 obyvatel El Salvadoru.

1980 HONDURAS – Spojené státy vytvářejí v Hondurasu základnu pro nikaragujské Contras. Z území Hondurasu jsou také podporovány komanda smrti na El Salvadoru. Vojenská pomoc Hondurasu je zvýšena z 16 milionů dolarů v roce 1978 na 231 milionů na začátku 80. let. V zem začínají působit komanda smrti, které odstraňují nepohodlné disidenty.

1982 GUATEMALA – Genrál Efraín Ríos Montt, bývalý student School of the Americas, se za podpory USA ujímá moci. Po puči se začnou zvyšovat zásilky zbraní. Montt vyhlásuje výjimečný stav. Během prvních šesti měsíců jeho vlády je zmasakrováno 2 600 indiánů. Během 17 měsíců je zničeno na 400 indiánských vesnic. Při státní návštěvě prohlásí o Monttovi prezident Regan: „je naprosto oddaný demokracii.“

1983 GRENADA – Americká invaze svrhává vládu socialisty Mauricea Bishopa. I přes tvrdé boje je místní odpor potlačen. Moci se ujímá proamerická vláda, která začne zabavovat knihy a zavádí cenzuru. Američtí vojáci jsou prohlášeni za „hrdiny republiky“.

1988 ÍRÁN – Americká válečná loď Vincennes vplula do iránských výsostných vod a střelila letadlo, které letělo do Dubaje. Na palubě zahynulo 290 civilistů. Válečná loď Vincennes pátrala v oblasti po iránských bojových plavidlech. Podle tvrzení námořnictva letadlo neletělo ve vyhrazeném koridoru a neodpovídalo na radiové varování. Časopis Newsweek ale zjistil, že letadlo se svého koridoru drželo a na případné varování odpovědět nemohlo, protože nepoužívá vojenské frekvence.

1989 PANAMA – Americká invaze svrhává diktátora Noriega. Ten byl v 60. a 70. letech podporován CIA, umožňoval trénink nikaragujských Contras a poskytoval podporu dalším proamerickým silám v jiných zemích Jižní Ameriky. Jeho režim se podílel na obchodu s drogami. Noriega je postaven před zinscenovaný soud. Byl odsouzen na doživotí. To byl trest za jeho stále rostoucí nezávislost na Washingtonu.

1991 IRÁK – 16. ledna začala tzv. Operace pouštní bouře, která měla zamezit Iráku v okupování Kuvajtu. Jsou uvaleny ekonomické sankce, v jejichž důsledku umírá na 500 000 iráckých dětí. Magazín The New Yorkem později odhalí, že mnoho mrtvých Iráčanů se stalo obětmi amerických válečných zločinů pod velením generála Bary McCaffreye.

1998 IRÁK – Začala Operace pouštní liška, série bombardování při které zahynulo na 2000 lidí. Operace se odehrávala v době, kdy prezident Clinton čelil skandálu s Monikou Lewinskou.

1999 KOLUMBIE – Clintonova administrativa zahajuje tzv. Plán Columbia. Ničí plantáže koky pomocí chemikálií, která znemožňují pěstování či konzumaci dalších plodin v zasažených oblastech. Farmářům jsou udělovány směšně nízké kompenzace a veškerý odpor je potlačován silou.

2001 AFGHÁNISTÁN – NATO pod vedení USA zahajuje útok na Afghánistán. Oficiální tvrzení je, že se zde skrývá Usama Bin Ládín, údajně zodpovědný za útoky z 11. září 2001. Lidská práva ani demokracie ale v Afghánistánu nepanují. Dodnes se bojuje na jihu země, proamerická vláda má kontrolu tak tak nad hlavním městem Kábul. Během leteckých útoků zahynulo na 5 000 civilistů a čísla stále narůstají.

2002 VENEZUELA – Nadnárodní korporace a venezuelští miliónáři se za podpory USA snaží svrhnout demokraticky zvoleného Hugo Chaveze. Tato snaha naráží na lidový odpor a Chavez se po několika dnech vrací do úřadu.

2003 IRÁK – Zahájena Operace trvalá svoboda. Útok je veden pod záminkou zabránění Iráku ve výrobě zbraní hromadného ničení a spojení s teroristickou sítí Al-Kajda. Obojí se prokáže jako lež. Podle britského zdravotnického časopisu Lancet zemřelo v důsledku invaze o 655 000 lidí více. Zásahu na tom má nedostatek čisté pitné vody, potravin, hygienických potřeb, rozvrat infrastruktury a masivní nárůst kriminality. Zemřelo 3 401 amerických vojáků. Náklady na válku se vyšplhaly na 505 miliard dolarů. Bush očekává dalších 100 miliard pro rok 2007 a 140 miliard pro rok 2008. Ve věznicích Abu Graib a Guantánamo byli a stále jsou mučeni a vyslýcháni vězni „podezřelí z terorismu“. Přicházejí zprávy o brutalitě okupačních vojáků.

Přidejte se ke kampani proti základnám

- * podepište petici a rozšířte ji ve svém okolí či poskytněte místo kam mohou lidé přijít petici podepsat
 - * pomozte s organizací protestních akcí proti základnám
 - * pomozte s propagací iniciativy (internet, šíření letáčků...)
 - * poskytněte tisk či kopírování materiálů
- ...kontaktujte nás: 606 255 709

www.nezakladnam.cz

Nečasy pro nezaměstnané

Plán ministra práce a sociálních věcí Petra Nečase bojovat proti zneužívání sociálních dávek se nám na první pohled může jevit jako zcela oprávněný a žádoucí. Je obecně známým faktem, že část příjemců finanční pomoci tyto peníze neutrácí za životní potřeby. Sociální problémy potřebných a všechny jejich negativní důsledky (pro ně i pro společnost) tak nejenže nejsou řešeny, ale naopak se stále více a více zhoršují. Zvláště alarmující je v tomto případě problematika nezletilých dětí, které jsou odkázány na péči svých zákonných zástupců, jestliže tito nekalým způsobem utrácejí sociální dávky. A právě výše uvedeným nešvarům má prý čelit projekt ministra Nečase na změnu formy poskytovaných dávek z peněžní na formu poukázek (a výhledově speciálních kreditních karet). S tímto systémem již v současnosti experimentuje pražská radnice.

Věc ovšem není ani zdaleka tak jednoduchá, jak se na první pohled může zdát. Předně, většina beneficentů sociální pomoci tuto v žádném případě nezneužívá.

Soudobý hospodářský systém neumožňuje, aby každý z vlastních příjmů zajistil sobě a své rodině dostatečnou životní úroveň. Ti šťastnější členové společnosti, kterým je tato možnost dopřána, nebo na současném systému dokonce profitují, mají morálně zcela podloženou povinnost zajistit přerozdělením vlastních prostředků těm méně šťastnějším fyziologicky i sociálně přiměřenou životní úroveň. „Sociálně“, protože „nejen chlebem živ je člověk“. A k důstojnému

životu v současných společensko-kulturních poměrech patří možnost výběru spotřeby. Nečasův projekt je tak vážným útokem na sociální status občanů v hmotné nouzi.

Ale, jaký to všechno má smysl? Zřejmě to bude skvělý business, výdej zboží na poukázky bude nasmlouván s

ce. (A vida, v původním návrhu se mluvilo o zneužívání dávek). Je třeba se ptát jaké jsou garance objektivního posouzení jednotlivých případů.

Jak již bylo řečeno, rozhodnutí o neposkytnutí finančních prostředků je mimořádně závažným zásahem do společenského statusu člověka.

ale soustavné porušování). Již jsme se zmínili o tom, jak nerovné jsou podmínky mezi zaměstnanci a zaměstnavateli. Pro zaměstnavatele není zase až tak velký problém opatřit si potřebné (třeba i nepravdivé) důkazy. Může například kolegy postiženého zaměstnance dotlačit k falešnému svědectví proti němu.

A kromě toho, život je komplikovaný, řadu skutečností lze vyložit zcela účelově.

Na začátku jsme si řekli o tom, že skutečně existují lidé zneužívající sociální dávky. Způsoby jak tyto lidi podchytit však existují. Například u alkoholika zprávou o pobytu na záchytce, svědectvím ze zaměstnání i od lidí v místě bydliště. Na podezření, že jde o osobu závislou na hracích automatech lze podle mne usuzovat

komerčními poskytovateli, pro které to bude úžasný kšeft mít zajištěn odbyt části zboží.

Kromě tohoto bude Nečasův systém zejména znamenat výrazné zvýšení (už beztak velké) převahy a tlaku zaměstnavatelů na zaměstnance. Hrozba ztráty dispozice s jakýmkoli finančními prostředky je opravdu děsivá. Mnohem děsivější než současné životní na podpoře a sociálních dávkách. Zaměstnanci se tak pochopitelně stanou mnohem manipulovatelnějšími a vydíratelnějšími, což povede ke zhoršování pracovních i mzdových podmínek.

Nečasův návrh je tak vážným útokem na sociální práva pracujících. Nesmíme se nechat ukolébat tvrzením, že poukázkový projekt se bude vztahovat jen na jedince, kteří nehledají nebo odmítají práci, nebo se neúčastní rekvalifika-

Rozhodování by se proto mělo řídit podobně přísnými kritérii jako rozhodování o vině v trestním řízení. Mělo by se rozhodně vycházet z presumpce „řádnosti“ a „spolehlivosti“. V žádném případě nelze rozhodnutí o udělení nebo neudělení finančních prostředků nechat na volném uvážení správních orgánů. Nepříjemný je jakýkoli formalismus. Není například možné, aby například skutečnost, že je někdo opakovaně propouštěn ve zkušební době, samu o sobě vykládat jako nedostatek zájmu o získání a udržení práce. Co se týká možnosti rekvalifikace, tak té je v současnosti nedostatek. Skutečnost, že se někdo nerekvakuje, nemusí být tedy vůbec jeho vina.

Zvýšená opatrnost je třeba i v případě propuštěných pro hrubé porušení pracovní kázně (nebo její méně závažné ,

z opakovaných majetkových deliktů i výpovědi lidí v okolí. Co se týká situace nezletilých dětí, tak tyto případy lze podchytit důslednou prací sociálních pracovníků, svědectví lidí v místě bydliště, oznámení ze školských a zdravotních zařízení.

Osobní poměry dotčeného by také měly být podle mne přezkoumávány a případné rozhodnutí o neposkytnutí zrušeno. Účelem tohoto opatření nemá totiž být dotčení trestat, ale chránit.

Nečasův projekt bude mít zvlášť negativní dopad na menšinovou politiku. Problematika socio-kulturně hendikepovaných menšin není v naší zemi vesměs správně chápána, jak o tom například svědčí výroky (a v minulosti i praktická opatření) jistého, v době psaní tohoto článku stále ještě vysoce postaveného

ho, politika, i souhlas většiny veřejnosti s jeho postojem v této záležitosti.

Je třeba si uvědomit, že špatná sociální a ekonomická integrace nezanedbatelné části příslušníků některých menšin a následné konflikty se zbytkem společnosti nejsou důsledkem osobního selhání těchto, nebo dokonce vadou jejich charakteru, ale

výsledkem historicko-kulturních okolností, které je velmi obtížné překonávat. A právě to by mělo být jedním z cílů menšinové politiky v této oblasti. Nejedná se o žádné zvýhodňování, ale naopak překonávání znevýhodnění. Je třeba si ještě uvědomit, že tato historicko-kulturně determinovaná znevýhodnění existují navíc, tedy vedle těch,

kteří působí jak ve většinové, tak v menšinové společnosti.

Rasismus, to nejsou jen předsudky. Je to především společenský mechanismus, který udržuje některou skupinu (nebo skupiny) obyvatel ve fakticky nerovnoprávném postavení. Předsudky mohou být jak příčinou a nástrojem, tak i důsledkem tohoto mechanismu. Boj proti rasismu

tak není jen bojem na ideově-osvětové rovině, ale též bojem za ekonomickou, sociální a kulturní emancipaci dotčených skupin.

Nečasův projekt poukázek pak povede naopak k výraznému prohloubení vyloučení socio-kulturně hendikepovaných menšin, se všemi negativními důsledky z toho plynoucími.

DANEIL KOVAL

Nová levice v Německu:

Die Linke a perspektivy levice

Letos 16. června vznikla pod názvem Die Linke („Levice“ nebo „Levicová strana“) v Německu strana na levici od SPD. Stalo se tak sloučením PDS (postkomunistické Strany demokratického socialismu) a WASG (Volební alternativy práce a sociální spravedlnost, vzniklé odchodem mnoha levicových aktivistů včetně odborářů z SPD). Nová strana má cca 75 tisíc členů a je tak třetí nejsilnější stranou v Německu. V průzkumech veřejného mínění je už nyní na stejné úrovni (10 až 12 procent) jako etablované strany FDP a Zelení.

Pod tlakem témat nové strany, jako jsou zavedení minimální mzdy, snížení důchodového věku, bezplatné jesle, ukončení německé účasti na okupaci Afghánistánu nebo zabránění dalšímu snížení daní podnikům, se mění i rétorika ostatních, neoliberálních, stran.

Naše německá sesterská organizace Linksruck byla součástí WASG a je dvěma členkami zastoupená i ve stranickém vedení čítající 44 lidí.

Zde vám představujeme zkrácenou verzi textu o budoucnosti Linksrucku v Die Linke. Celý text v němčině najdete zde: http://internationalersozialismus.de/index.php?option=com_content&task=view&id=81&Itemid=1

Aktuální politické zásady nové marxistické sítě (která se formálně ustanovuje začátkem září) najdete zde: http://internationalersozialismus.de/index.php?option=com_content&task=view&id=88&Itemid=36

Nový začátek

Na celostátním srazu organizace Linksruck v dubnu 2007 jsme se společně rozhodli na rozpuštění samostatné organizace Linksruck a na založení sítě marxistů uvnitř Die Linke. Stefan Bornost a

Yaak Past z vedení Linksrucku k tomu napsali následující text.

Z Linkspartei.PDS nyní

vzniká levicová alternativa vůči sociální demokracii, která již dávno nesplňuje svůj původní slib, zastupovat dělnickou tří-

vzniká sjednocená strana „Die Linke“. Takto překoná levice rozdělení na jednu převážně západoněmeckou a jednu východoněmeckou stranu a

du a odbory. Die Linke má milióny voličů, desetitisíce členů, silnou frakci v parlamentu, je zakořeněná v odborářském a v ostatních sociálních hnutích,

má vlastní svaz studentů a svaz mladých. Tzn., že nová Levice má skutečnou šanci dát obranným bojům a odporu proti neoliberální ofenzivě vlády a kapitálu novou dynamiku.

Krise SPD - šance pro levice

Možnost založit Die Linke nastala na základě hluboké krize sociální demokracie.

Tato krize vznikla postupným rozdílem mezi sliby z předvolební kampaně z r. 2005 a činy ve Velké koalici pod Angelou Merkelovou.

Přesto by bylo chybou mluvit o konci dominance SPD v odborech a v dělnickém hnutí. Tato strana přežila již horší krize. Také nebude stačit odhalovat podvody SPD. Die Linke využije svého potenciálu pouze tehdy, pokud se postaví všemi silami do služeb sociálního a politického odporu a takto zároveň zapustí kořeny v podnicích, univerzitách, školách a v městských čtvrtích. Máme v rukou možnost vybudovat masovou stranu dělnické třídy (ke které počítáme jak zaměstnance, tak i nezaměstnané a velkou většinu důchodců a mladých, kteří se připravují na život zaměstnanců).

Zároveň je důležité vidět, že tato historická šance tu ne-

zůstane neomezeně dlouho.

Mnoho závisí na silách, osobách a politických prouděch, které budou nyní v Die Linke aktivní a rozhodnou, kterým směrem se vydat.

Volební vítězství pravicového populisty Sarkozyho v nedávných francouzských prezidentských volbách je pro nás varováním. Přes nárůst třídních bojů v podobě úspěšných masových hnutí, např. proti evropské ústavě, utrpěla levice porážku, a to kvůli konformismu socialistů a roztříštěnosti radikální levice.

Změnit poměr sil

Vznikající Die Linke je široké spojení různých politických proudů. V tom spočívá její síla, jen tak se mohlo podařit dát dohromady nutnou „kritickou masu“ lidí, aby nezůstalo pouze u nové pidi-strany s ideologicky pevným socialistickým vyznáním. Tato jednota se však sjednala za cenu programových a praktických ústupků vůči politické jasnosti, z kterých se může vyklubat hypotéka na budoucí vývoj v boji proti neoliberalismu.

Tak se např. na nátlak PDS v zakládajícím programu jednoznačný odpor vůči budoucímu nasazení německého vojska v zahraničí změkčil dodatkem „za současných podmínek“. I podmínky pro účast ve vládě byly formulované spíše „měkce“. Zatímco WASG žádala jako podmínku pro účast na vládě zásadní „ne“ privatizaci veřejného vlastnictví a škrtnání pracovních míst ve veřejné správě, PDS prosadila pouhé „ne“ k privatizaci veřejné sociální podpory.

Někteří skeptici se nyní obávají, že nová strana brzy skončí tam, kde dnes stojí Zelení a SPD: pevně na straně

vládnoucích a jejich neoliberální agendy. Myslíme si však, že se dějiny nemusí nutně opakovat a že je možný i vývoj strany doleva. Vidíme ve sjednocení šanci vybudovat stranu třídního boje a socialismu zdola, což je politická tradice, která se v Německu po stalinizaci Komunistické strany Rozy Luxemburgové a Karla Liebknechta před více než osmdesáti lety téměř vytratila.

Jednak se v podobě Die Linke vyvíjela nová politická síla, která svým spojením s odbory a prostředím pracujících a nezaměstnaných odráží společenskou polarizaci mnohem příměji nežli Zelení, se svou návazností na střední třídy.

A za druhé tu máme potávku po skutečné levicové alternativě, která by se odlišila od politického hlavního proudu. To byl předpoklad úspěchu Levice ve volbách v Brémách, kde se s 8,4 procent poprvé dostala do západoněmeckého zemského sněmu.

Barbarství globálního kapitalismu a jeho lidstvo ohrožující ničivost si vynucují jeho překonání. To již není tajemství šuškané v levicových kruzích, ale pocit, který se zmocňuje čím dál tím více lidí. Rozpory globálního kapitalismu postaví Levici před volbu buď po boku sociálních hnutí uhájit své pozice proti velkému tlaku zvenčí, anebo vzdát se svých původních cílů.

Aby odolala tomuto tlaku, musí vyvinout socialistickou perspektivu, tj. musí se změnit ze současné podoby všeobjímajícího hnutí v socialistickou stranu s hlubokými kořeny v dělnickém hnutí. To jednak předpokládá kritický rozbor stalinistické a sociálnědemokratické tradice socialismu a jejich ztroskotání, jednak diskuse o vládní spoluúčasti

PDS v minulých letech.

Jednota a kritika

Po založení nové strany nastane debata o její nasměrování. Vycházíme z toho, že linie konfliktu proběhne mezi jedním pólem, který se orientuje na sociální hnutí, a tím, kterému jde o účasti na vládě téměř za jakoukoli cenu, a to nejlépe již v r. 2009.

My jsme však přesvědčení, že rozhodující politický faktor není složení vlády, nýbrž sociální poměr sil mezi velkými třídami kapitálu a práce.

Odboráři a aktivisté, zastánci prvního pólu, se posunuli v minulých letech pod dojmem boje proti neoliberální politice rudo-zelené vlády doleva. Bojují proti politice škrtnutí, za skutečné sociální reformy, a přitom vidí změnu společenského poměru sil jako předpoklad takových reforem, tj. orientují se na třídní boj. Toto křídlo není principiálně proti podílu na vládě, má však tvrdší podmínky (např. žádné podílení se na sociálních škrtech).

„Realpolitický“ pól se orientuje na účast na vládě a čerpá ze zkušeností z „odpovědnosti“ na komunální a zemské úrovni. Pod tlakem prázdných pokladen a kvůli „zajištění konkurenceschopnosti“ a „konsolidaci rozpočtů“ přechází toto křídlo částečně ke spravování bídy a hrozí, že se dostane na dráhu neoliberální politiky. Příklady jsou liberalizace otvírací doby obchodů v Berlíně a prodej komunální správy bytového fondu v Drážďanech.

Období sociálně prospěšných reforem za Bismarcka (1881-1887), Adenauera (1957-61) či Willyho Brandta (1969-71) nebyly důsledky politického složení vlády, ale velkých protestů a třídních bo-

jů mimo parlament.

Myslíme si proto, že práce Levice v parlamentu musí být podřízena cíli změnit poměr sil v neprospěch kapitálu a podporovat sebeorganizaci lidí. Pouze takto můžeme účinně postupovat proti ofenzivě podnikatelů a proti militarizaci německé a evropské zahraniční politiky.

Socialistická levice

Naše společná síť by měla pracovat v rámci proudu „Socialistické levice“ (SL). Její důraz na „třídní orientaci“ a provázanost s odbory vidíme jako předpoklad nového začátku živého socialistického dělnického hnutí v Německu.

Přesto bychom si v některých bodech platformy Socialistické levice přáli jasnější stanoviska (www.sozialistische-linke.de). To platí jak o odmítnutí účasti na vládě, tak i ohledně otázky, jestli by levice měla odmítnout veškeré nasazení Bundeswehru v zahraničí a jestli by levice i dnes ještě měla bojovat za právo utlačovaných národů na sebeurčení.

Potřebujeme vizi „strany hnutí“, abychom posílili tento pól. Na praktické úrovni to znamená podílení se na kampaních a hnutích. Ideologicky potřebujeme jasné a rozhodné zúčtování s politikou spolkové vlády a obzvlášť sociální demokracie, ale i s teoriemi proudů uvnitř Die Linke.

S takovým cílem chceme založit marxistickou síť kolem nového časopisu „Marx 21“.

Zveme k účasti na tomto projektu všechny dosavadní přívržence organizace Linksruck, ale i všechny ostatní zájemce.

Přeložil THOMAS FRANKE

DNY ANTIKAPITALISMU 26., 27., 28. ŘÍJNA

Dny Antikapitalismu jsou rozšířený víkend přednášek a debat. Témata letošního ročníku zahrnují: Nová levice v Evropě, Hnutí proti základnám, Perspektivy levice v České republice, Globální změny klimatu atd. Součástí akce je také promítání filmů a dokumentů. Na akci vystoupí i zahraniční řečníci a aktivisté z různých hnutí v ČR. Více informací o programu na webu: www.socsol.cz

Palestinská otázka: co teď?

V článku „Gaza: Další zmatek made in USA“ přirovnává Tony Karon porážku Spojenými státy podporovaných Preventivních ozbrojených sil Mohammada Dahlana ke starší americké intervenci, která proběhla před desetiletími: k fiasku v Zátocě sviní na Kubě v roce 1961. Jeho analýza je skvělá, ale Karon snad ještě podcenil šíři porážky.

V článku „Gaza: Další zmatek made in USA“ přirovnává Tony Karon porážku Spojenými státy podporovaných Preventivních ozbrojených sil Mohammada Dahlana ke starší americké intervenci, která proběhla před desetiletími: k fiasku v Zátocě sviní na Kubě v roce 1961. Jeho analýza je skvělá, ale Karon snad ještě podcenil šíři porážky.

Fatah, dříve nejprestižnější politický proud palestinského národně-osvobozenického hnutí a rodiště jeho největších vůdců, lehl popelem. Nicméně porážka v Gaze neznamenala konec Fatahu – byl to prostě závěr toho, co se ve hnutí událo v uplynulých dvou letech. Krvavé potyčky, které nedávno skončily, nebyly, jak se často psalo, občanskou válkou mezi Hamasem a Fatahem. Byl to zápas mezi placenou milicí hodně nepopulárního velitele Fatahu a silami jednotného a lidového hnutí, které skoro na hlavu porazilo Fatah ve svobodných a čestných volbách v lednu 2006.

Hamas není bez chyb, ale navzdory nekonečným litaním amerického tisku, nařikajícího nad tím, že Gazu obsadili „teroristé“, si Hamas svou popularitu udržel, zatímco Fatah je zmítán rozmiškami. Charles Levinson, který píše o Blízkém východu pro londýnský Sunday Telegraph, napsal v pátek ve svém blogu

Conflict Blotter: „V porovnání s minulým týdnem vypadají věci báječně mírumilovně. Zdá se, že mnoho lidí, kteří mi pišou, se domnívá, že bychom se měli nyní obávat Hamásu, když je u kormidla, ale ve skutečnosti Hamas není a nikdy nebyl velkou hrozbou pro cizince a novináře.“

Dokonce na Západním

Post Martin Indyk hovoří o „Hamastánu“ a „Fatahstině“ (rozkol podobnými slovy popisují různí další pozorovatelé).

Daniel Levy pak píše: „Plán, který se začíná rýsovat, znamená podporu Fatahlandu a zároveň trest Hamastánu, nebo krmit Západní břeh- vyhladovět Gazu“. To je více

co mají učit a neprobíhají žádné čistky. Nejedná se o islamistickou revoluci, ale jde o to, že jedna politická strana se prostě pokouší bránit proti milicím nevoleného vůdce, podporovaného cizí mocností. Nejenom že se život vrací do normálu, lidem se nyní dýchá mnohem volněji. Pryč jsou nestabilita a násilí, které

vyznačovalo život v Gaze v průběhu posledních několika měsíců, zejména proto, že ozbrojenci Preventivních ozbrojených sil jsou pryč.

Zatím je „Fatahstina“ pouze produktem představitosti Martina Indyka. Minulý rok získal Hamas v parlamentních volbách ve velkých městech Západního břehu většinu, někdy drtivě většinu. V těchto městech si stále uchovává sílu. Ani zavření velkého počtu aktivistů Hamasu

břehu, kde je Fatah nejsilnější, byly a jsou hluboké rozmišky nad rozhodnutím Abu Mazena (Mahmúd Abbás) vyzbrojit zvláštní milice vedené Fatahem, ustanovit jako jejich velitele Mohammada Dahlana, souhlasit s jejich rozmístěním v Gaze a podporovat konfrontace s Hamasem. Rozdily vedly k náruživým sporům uvnitř ústředního výboru Fatahu. Uvěznění lídrů Hamasu na Západním břehu tyto roztržky pouze prohlubuje.

Pohled z Washingtonu je dosti odlišný. Například v úvodníku Washington

než co jiného výrazem přání na straně těch, kdo chtějí zvěstovat kolaps palestinského národně-osvobozenického hnutí.

Mnoho členů Fatahu v Gaze stálo stranou ve chvíli, kdy sem vpochodovaly jejich Amerikou vycvičené kohorty. Členové Fatahu, kteří nejsou zastánci Dahlana, pokračovali v práci se svými protějšky v Hamasu. Milice Fatahu byly poraženy, ale jeho obyčejní členové nebyli postaveni ke zdi ani svážení do táborů. Nejsou zavírány noviny ani rozbijeny obchody. Nikdo nenařizuje školám,

na Západním břehu, které nařídil Abu Mazen, nepřesvědčí Palestince, že to, co se ve skutečnosti událo v Gaze byl „puč Hamasu“ – jak by to chtěl Bílý dům.

Aktivisté Hamasu, kteří dávají světu na vědomí své názory, nejsou sami. Disidenti uvnitř Fatahu, ačkoli zúzkostnění, aby si neodcizili Abu Mazana, také vyjadřují více nezávislou linii: „Americký program není programem zaměřeným na vytvoření palestinského státu, nebo prosazování demokracie – důvod je jeden a pouze jeden – bránit

Izrael,“ prohlásil jeden takový aktivista na veřejném mítinku v Ramalláhu 15. července. „Ti uvnitř palestinského vedení, kteří souhlasí, jsou nazýváni „umírněnými“ a „lidmi míru“ a ti kdo ne, jsou Američany nazýváni teroristy a spojenci Íránu. Je to lež.“

Dokonce mainstreamoví aktivisté Fatahu jsou rozhořčení, že „umírnění“ jim nic nezískali. Jeden aktivista Fatahu shodnotil situaci slovy: „Co nám přineslo uznání Izraele, když se každé ráno

rozhledneme a je zde nová kolonie a naši lídři s tím nic nedělají.“

Říká se, že se Salámem Fajjádem u kormidla vlády bez Hamasu, otevrou USA a EU kohoutky ekonomické podpory, přestaví infrastrukturu, budou podporovat obchod a dovolí „Fatahstině“, aby se stala prosperující zemí, kde budou vládnout Palestinci, kteří chtějí žít v míru se sousedy. Na oplátku, jak USA slibují, bude Izrael přinucen k rozebrání svých základů, odstranění

kontrolních stanovišť a barikád, které znamenají každodenní ponižování pro milióny Palestinců. Uskuteční to Izrael? Říkají, že ano – a nikdo jim nevěří.

Tak, stane se toto. Spojené státy toho moc nedodají. Nějaké peníze dojdou, ale ne dost. To málo, co dokápně, bude utraceno pošetile. Izraelci odstraní nějaké kolonie, ale jen pár, a osady budou dále expandovat, dál se budou stavět silnice osadníků a Palestinci budou dále umírat.

Stejně tak budou umírat Izraelci. Bude vytrénována palestinská ochranka a bude rázně pochodovat ulicemi Ramalláhu. Pokud se pustí do boje s milicemi Hamasu, bude rázně poražena. A pokud budou ve Fatahstině volby, Hamas zvítězí.

MARK PERRY, Conflicts Forum (conflictsforum.org),
18. června 2007
překlad **MARTIN ŠAFKEK**

Nevědomí suneme se ke katastrofě

Vše, co George Monbiot píše, se samozřejmě vztahuje pouze k Británii. U nás jednak žádné globální oteplování není a jednak máme ve vládě zelené.

Když jsem si minulý víkend četl ve vlaku vědeckou zprávu, zničehonic jsem si všiml, že se mi třesou ruce. Nikdy dříve se mi to nestalo, ale také jsem nikdy dříve nečetl nic obdobného. Studie vydaná týmem NASA pod vedením Jamese Hansena vzbuzuje pochybnost, zda ponuré prognózy publikované Mezivládním panelem pro klimatické změny (IPCC) nejsou ve skutečnosti absurdně optimistické.

IPCC předpovídá, že hladiny moře mohou v tomto století stoupnout až o devětapadesát centimetrů. Hansenova studie tvrdí, že panelem předpokládané pomalé odtávání ledových ploten neodpovídá skutečnosti. Geologické záznamy naznačují, že led na pólech neodtává podle postupného, lineárního modelu, ale náhle se překlápí z jednoho stavu v jiný. Když se teplota zvýšila o dva až tři stupně nad dnešní úroveň před dvěma a půl miliony let, hladina moře se nezvýšila o devětapadesát centimetrů, ale o pětadvacet metrů. Led

tehdy zareagoval na změny teploty okamžitě.

Propracovali jsme se k velmi přesnému porozumění, proč ledovce tají. Opěry, které jim brání ve sklouznutí do moře, se naruší, rozpuštěná voda prosákne pod základnu ledovce, kvůli čemuž náhle ledovce sklouznou. Na jejich povrchu vznikají rybníky, čímž led tmavne a pohlcuje více tepla. Tyto pochody lze již pozorovat v Grónsku i v západní Antarktidě.

Představu, že ledovce budou zvolna odtávat po celá tisíciletí, což předpokládá Mezivládní panel, Hansen a jeho tým pokládají za „neudržitelnou“, stejně tak jako možnost, že by oteplení předpovídané do roku 2100 „dovolilo západoantarktickému ledovci současných rozměrů přečkat byť jen jedno století“. Kromě zaplavení většiny pozemských ohnisek osídlení by náhlé roztopení ledovců vedlo k mnohem prudšímu nárůstu teploty, poněvadž zmenšení plochy ledovců znamená méně tepla odráženého zpět do vesmíru. Nová studie

tudíž dovozuje, že teplota může narůstat v závislosti na koncentraci skleníkových plynů až dvakrát více, než Mezivládní panel nyní předvídá. „Civilizace vznikla,“ píše Hansen, „během éry neobyčejné stability klimatu, holocénu, který trvá již dvanáct tisíc let. Tato éra se nyní chýlí ke svému závěru.“

Zvedl jsem od stránky hlavu, takřka v očekávání, že spatřím davy demonstrujících v ulicích. Ale viděl jsem lidi, jak si povídají na zahrádce nábrežní hospůdky. Mí spolucestující pochrupávali anebo si hráli se svými mobily. Neznali příčin svého štěstí, blaženě nevědomí pravděpodobného zániku suneme se ke katastrofě.

Anebo jsme k ní vedeni. Z dobrých zdrojů vím, že britská vláda si je dobře vědoma, jak jsou její cíle pro snížení emisí uhlíku – šedesát procent do roku 2050 – nedostatečné a zpozdilé, ale nehodlá je zpřísnit z prostého důvodu: obává se, že by ztratila podporu Konfederace britského průmyslu. Kde vzala tato instituce oprávnění držet

pistoli na našem spánku sice prozatím nikdo nevysvětlil, nicméně to Gordonu Brownovi nebránilo jmenovat Digbyho Jonese, bývalého ředitele onoho spolku, ministrem odpovědným za energetickou politiku. Nepamatuji si, že bychom ho volili. Nebylo možné dát zřetelněji najevo, že veřejný zájem vyklízí pole moci korporací.

Není proto ani divu, že vládní energetická politika se vyznačuje dokonalou absencí vize. Nejprůzračněji se to ukáže, prohlédnete-li si pasáže týkající se obnovitelných zdrojů. Evropská unie stanovila cíl, aby dvacet procent veškeré energie v členských zemích pocházelo z obnovitelných zdrojů. To samo o sobě je ubohé. Ale ani na to dokonce vláda nehodlá přistoupit: namísto toho navrhuje ke stejnému datu dvacetiprocentní podíl obnovitelných zdrojů na výrobě elektřiny (což představuje pouze část z celkové spotřeby energie). A to dokonce nemá být ani závazný cíl, nýbrž pouhá „aspirace“, která navíc podle

všech příznaků nebude naplněna. Co je snad horší, vláda nemá vůbec žádnou představu, co potom. Vznese jsem dotaz, zda byla zadána nějaká studie zjišťující, kolik lze vyrobit z obnovitelných zdrojů energie celkem. Dostal jsem srozumitelnou a nevyhýbavou odpověď: nebyla.

Jedná se ovšem o zásadní otázku, jejíž zodpovězení, pokud bychom je uplatnili celosvětově, by mohlo určit, zda skutečně nastane planetární „albedo převrat“, jež Hansen předpovídá. Nad touto otázkou se bádá překvapivě spoře. Donedávna jsem se domníval, že maximální podíl obnovitelných zdrojů nemůže přesáhnout padesát procent: jevílo se mi, že za touto mezí by se obtížně skládováním elektřiny a v y v a ž o v á n í m sítě staly nepřekonatelnými. Ale tři nové studie prokazují, že ve skutečnosti hranice leží mnohem dál.

Německá vláda přišla loni se studií o možnostech elektrických sítí všech zemí v Evropě a jejich propojení se severní Afrikou a Islandem pomocí vysoko-napěťových kabelů vodících stejnosměrný proud. To by otevřelo cestu k mnohem širším variantám obnovitelných zdrojů. Každá země by se pak mohla spoléhat na stabilní a předvídatelné dodávky z jiných zemí: vodní zdroje ze Skandinávie a Alp, geotermální energii z Islandu a rozsáhlé solární-termální farmy na Saará. Tím, že by se uspokojování poptávky svěřilo mnohem rozsáhlejší síti, bylo by údajně možno až osmdesát procent elektřiny pokrýt z obnovitelných zdrojů bez vážnějšího rizika výpadků.

Zhruba ve stejnou dobu Mark Barrett z londýnské univerzity publikoval studii, v níž zkoumal, nakolik by nás stálo přizpůsobení modelů spotřeby elektřiny možnostem kolísající dodávky z obnovitelných zdrojů, konkrétně větru, vln a energie přílivu. Při zhruba zdvojnásobení současných cen bychom podle něj mohli produkovat až pětadevadesát procent elektřiny z obnovitelných

zdrojů, aniž bychom tím způsobovali výpadky v dodávkách elektřiny.

A nejnovější studie centra pro alternativní technologie téma posouvá ještě o kousek dál. Vychází tento týden, ale dostalo se mi privilegia pracovat s ní již s předstihem. Jedná se o pozoruhodný materiál hned ve dvou ohledech: dovozuje, že do roku 2027 bychom mohli produkovat sto procent elektřiny bez užití fosilních paliv či jaderné energetiky a že bychom toho mohli dosáhnout i za předpokladu, že současně takřka ztrojnásobíme její výrobu tak, aby mohla

pohánět otopné i dopravní systémy. Vychází z představy zásadního rozšíření variant pro přechovávání elektřiny, od přečerpávacích elektráren přes obrovské vanadiové baterie až po napojení automobilů do elektrické sítě na parkovištích tak, aby se při jejich dobíjení mohlo dokonale využít výkyvů v odběru. Plán obsahuje některé optimistické technologické předpoklady, ale rovněž jeden krajně pesimistický: že se Británie bude muset spolehnout výhradně na své vlastní energetické zdroje. Pokud by se s těmito m y š l e n k a m i spojil německý návrh, možná bychom se mohli začít přibližovat k realistické vizi světa bez jaderných a fosilních zdrojů.

Pakliže se Hansen nemýlí, máme-li odvrátit tání, které by přivedilo konec h o l o c é n u , o d p o v ě ě o b d o b n ě h o rozsahu je o č i v i d n o u nezbytností: šlo by o svého druhu politický „albedo převrat“. Vláda musí okamžitě začít zpracovávat studie, které ukáží, kolik energie lze produkovat bez fosilních paliv, stanovit to jako cíl a potom přestavět hospodářství tak, aby jej splnilo. Ale takový obrát v energetice je nepředstavitelný bez energického obrátu v politice: potřebujeme vládu, která se tání světových ledovců bojí více nežli Konfederace britského průmyslu.

George Monbiot je britský novinář a aktivista. Události světového dění pravidelně komentuje v The Guardian.

Text vyšel v Literárních novinách 2007-28

SocSol v hnutí

Když je hladina klidná, i vlny způsobené malým kamenem jsou viditelné.

SocSol není velkou skupinou, naše aktivita je však důležitá i v rámci ČR.

1998 je rasisty zavražděn zahraniční student. SocSol iniciuje sérii bouřlivých protestních demonstrací. Vzniká Iniciativa proti rasismu. Její aktivisté např. přelepují volební billboardy Republikánů, pořádají blokády volebních stánků. Přispějeme k tomu, že v českém parlamentu nesedí fašisté.

2000 v Praze se připravuje sjezd MMF, symbolu sociální a ekologické devastace v globálním kapitalismu. SocSol se aktivně zapojuje do Iniciativy proti ekonomické globalizaci (INPEGU).

Protesty jsou velkým úspěchem hnutí. Na demonstraci se sjede 15.000 lidí, finančníci končí o den později.

2002 Ve Florencii se koná první Evropské sociální fórum (ESF). Zde probíhá miliónový protest proti chystané invazi do Iráku. SocSol jako jediná česká antikapitalistická skupina pořádá na fórum výpravu. Organizujeme také početné kontingenty z ČR na následná ESF v Paříži a Londýně.

2003 Bush útočí na Irák. SocSol inspiruje vznik Iniciativy proti válce a podílí se na jejím fungování. Iniciativa se stává ohniskem demonstrací proti chystané invazi.

I v lidé v ČR se tak zapojují do největší světové protiválečné demonstrace v dějinách. 15.2.2003 protestuje 15 miliónů lidí.

USA a Británie dnes uvažují, jak se stáhnout. K tomu značně přispělo protiválečné hnutí.

2006 plánuje se vybudování raketové základny. Vzniká Iniciativa Ne základnám. Do této doby sdružuje více než čtyřicet organizací, organizuje petici, debaty, demonstrace a happeningy. U vzniku však byly skupiny pouze tři – a hádejte, kdo byl zase u toho?

Zastavení základny bylo velkým vítězstvím demokracie v ČR a posílením hnutí proti globálnímu kapitalismu a válce.

CITÁT MĚSÍCE

„Podpisů máme sice méně, ale daleko cennějších,“ přiznal Truxa. **Zástupce Iniciativy PRO** komentuje to, že Iniciativa Ne základnám získala na festivalu v Trutnově čtyřnásobek podpisů, aneb někteří jsou si rovni a někteří jsou si rovnější.

Jsme aktivní v hnutí proti základnám USA

Organizujeme protesty proti Bushově "nekonečné válce"

Jsme aktivní v hnutí proti globalizaci korporací

Jsme proti školnému, deregulaci nájemného, sociálním škrtům

ZDOLA

PROTI

GLOBÁLNÍMU

KAPITALISMU

- ☐ Chci více informací o SocSol a jejích aktivitách
- ☐ Chci se připojit ke skupině Socialistická Solidarita

Jméno:.....

Adresa:.....

Telefon:.....

E-mail:.....

Vyplněný ústřížek pošlete na adresu: Socialistická Solidarita, Poste restante, 160 41 Praha 6.

PŘIDEJTE SE K SOCSOL!

Za čím stojíme

Proti kapitalismu

Kapitalismus dnes nedokáže řešit nejzákladnější problémy lidské společnosti či přímo jejich řešení znemožňuje. Tím nejenže brání dalšímu pokroku na cestě ke svobodnější, demokratičtější a sociálně spravedlivější společnosti, nýbrž ohrožuje i samu existenci lidstva. Celá dnešní společnost žije z výsledků práce námezdně pracujících většiny obyvatelstva.

Pouze kolektivní převzetí celospolečenského bohatství pracujícími a demokratické plánování, řízení výroby a distribuce jejich výsledků mohou vést k svobodnější, demokratičtější a sociálně spravedlivější společnosti.

Dnešní systém je v principu nereformovatelný. Struktury současného parlamentu, armády, policie a soudní moci byly vytvořeny vládnoucí třídou a jsou konstruovány tak, aby bránily její výlučné postavení.

Stejně odmítavý postoj zaujímáme k minulému režimu z let 1948-89 (a také k ostatním režimům ve východní Evropě, Číně, apod.), který nepovažujeme za socialismus, nýbrž za státně byrokratickou formu kapitalismu. Místo toho se hlásíme k tradici levé opozice proti těmto režimům.

Za socialismus zdola

Podporujeme boje pracujících za kratší pracovní dobu, vyšší mzdy, lepší pracovní podmínky, za bezplatnou lékařskou péči a sociální zabezpečení, za rovný přístup ke vzdělání a informacím a všechny jejich ostatní emancipační snahy. Místo parlamentní politiky prosazujeme alternativu nezávislé aktivity pracujících prostřednictvím stávek, kampaní, manifestací, apod.

Jen sami pracující mohou dosáhnout svého vlastního osvobození. Místo institucí kapitalistického státu navrhujeme systém společenské samosprávy, tedy úplné rozšíření demokracie do všech sfér společenského i hospodářského života.

Solidarita

Usilí o socialismus je součástí celosvětového boje. Prosazujeme solidaritu s pracujícími v jiných zemích. Jsme v zásadní a aktivní opozici vůči všemu, co proti sobě staví pracující různých zemí, různé barvy pleti, různé národnosti, různého pohlaví, sexuální orientace či profese. Podporujeme tedy kampaně a boje proti rasismu, za úplnou politickou i ekonomickou rovnost žen a mužů, proti diskriminaci homosexuálů a lesbiček, apod.

Fašismus považujeme za akutní hrozbu pracujících tříd a svobodám a demokratickým právům, které v minulosti vybojovala. Boj proti fašismu je pro nás navýsost aktuální a prioritní.

Revoluční organizace

Aby bylo možno efektivně prosazovat tyto myšlenky, je třeba, aby se nejbojovnější části pracujících tříd, studentstva a mládeže zorganizovaly v revolučně socialistickou stranu, jejíž zárodkem chceme být. Vybudovat takovou stranu je možné pouze účastí ve skutečném dělnickém hnutí a aktivitou v masových organizacích pracujících tříd – například v odborech.

Ostatním pracujícím chceme v praxi ukázat, že zájmy reformistických předáků odborů, sociální demokracie nebo komunistické strany nejsou totožné s jejich zájmy. Vyzýváme všechny, kdo souhlasí s našimi základními tezemi, aby se k nám připojili.

www.socsol.cz

Antikapitalistický festival

Letošního ročníku Marxismu, který se konal od 5. do 9. července v Londýně, se zúčastnilo na 4000 lidí z celého světa.

Marxismus je každý rok největší událostí radikální levice, a to nejen v Británii. Nabízí desítky a desítky přednášek, seminářů, debat, filmových projekcí, hudebních vystoupení a výstav. Nejinak tomu bylo i letos.

Na zahajovacím setkání promluvili pošták Merlin Reader, jehož odborový svaz vedl v posledním týdnu stávkou a oznámil další protesty. Kamal Khalil, z egyptského hnutí „Kifája“ (v arabštině znamená „dost“) promluvil o tom, jak hnutí zdola otrásá pozicemi Husního Mubaraka a o šířící se vlně stávek po celém Egyptě. Mani Tanoh, socialista z Ghany, mluvil o

stávkách v Guiney, Jižní Africe a Nigerii. Zopakoval, že Afrika je šrám na legitimitě globálního kapitalismu. Radní za protiválečnou stranu Respect z Prestonu se s účastníky po-

Na závěr promluvila Lindsey German, organizátorka Stop the War Coalition, o hrůzách, které způsobila válka v Iráku a Afghánistánu a o potřebě vybudovat novou alternativní

liv změnu. Tématem změn v Latinské Americe se také zabývá Mike Gonzalez, který je považuje za povstání lidí proti imperialismu. Chris Harman na festivalu představil svoji novou knihu „Revoluce v 21. století“, která se týká politického vývoje ve Venezuele a Bolívii.

Univerzitní prostor, ve kterém je Marxismus každoročně pořádán, se během akce změnil na aktivistické městečko. Uličky byly plné stánků s peticemi, levicovými knížkami, tričky atd. Máte tu možnost seznámit se s prací různých organizací, např. hnutí za svobodnou Palestinu, organizace

děli o zkušenosti z květnové kampaně v místních volbách a zdůraznil, že Respect může být relevantní alternativou k etablovaným stranám.

levici.

Jen těžko se dá vybrat z toho všeho, co bylo letos na Marxismu k mání. Mezi řečníky byli lidé jako radikální filosof Slavoj Žižek, autor sci-fi China Miéville, profesor Alex Callinicos, italská reportérka Guiliana Sgrena, bývalý vězeň z Guantanamo Moazzam Begg a mnoho dalších.

Marxismus měl jako vždy mnoho témat a přednáškových bloků: změny světa, revoluční hnutí, černošské osvobození, třídy dneška a samozřejmě i Latinskou Ameriku. O bolívarske revoluci přijel promluvit vysoký představitel venezuelského odborového svazu Marcos Garcia. Popisoval, že venezuelský lid je neustále mobilizovaný a schopný prosadit jakouko-

prosazující zrušení obchodní blokády USA Kuby, Stop the War Coalition atd. Celý tento festival organizuje sesterská organizace Socialistické Solidarity Socialist Workers Party.

Příští rok nabídne Marxismus opět možnost setkat se s aktivisty z celého světa a debatovat jak aktuální problémy, které stojí před antikapitalistickým hnutím, tak široké spektrum marxistické teorie.

Příští rok opět zorganizujeme výpravu pro všechny, kteří by se této události chtěli zúčastnit.

Informace o festivalu najdete na www.marxismfestival.org.uk

FILIP REUEL MOLNÁR

Předplatte si Solidaritu

- ☐ Chci si předplatit následující čísla v ceně 100 Kč (včetně poštovného - dotujeme polovinu)
- ☐ Distribuční předplatné - chci si předplatit exemplářů časopisu.

Jméno:.....

Adresa:.....

Telefon:.....

Vyplněný ústřížek zašlete na adresu: Socialistická Solidarita, Poste restante, 160 41 Praha 6, nebo objednávejte na info@socsol.cz. Info: 775205682